

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

DAWN BROWER

Заливът Кисмет

Dawn Brower

Заливът Кисмет

«Tektime S.r.l.s.»

Brower D.

Заливът Кисмет / D. Brower — «Tektime S.r.l.s.»,

Кратък разказ Антология случващ се в града Залъвът Кисмет. Добре дошли в града Залива Кисмет, където магията и съдбата са начин на живот ... Следвайте семейство Стрейндж по време на пътешествието им към любовта и евентуалното им щастлив край. Имало едно време по Коледа Новогодишно Откровение Всичко на Свети Валентин Късмет от пръв поглед Безкрайни летни дни в Очарованието на вещицата Всичко от благодарност Коледа завинаги

Содержание

ИМАЛО ЕДНО ВРЕМЕ ПО КОЛЕДА	6
ГЛАВА ПЪРВА	6
ГЛАВА ВТОРА	8
ГЛАВА ТРЕТА	10
ГЛАВА ЧЕТВЪРТА	12
ГЛАВА ПЕТА	14
НОВОГОДИШНО ОБЕЩАНИЕ	16
ГЛАВА ПЪРВА	16
ГЛАВА ВТОРА	18
ГЛАВА ТРЕТА	20
ГЛАВА ЧЕТВЪРТА	22
ГЛАВА ПЕТА	24
Конец ознакомительного фрагмента.	26

Доун Брауър Заливът Кисмет

ЗАЛИВЪТ КИСМЕТ

ДОУН БРАУЪР

DAWN BROWER

ПРЕВЕДЕНО ОТ NINA NEDYALKOVA

Това е художествено произведение. Имената, героите, местата и случките са резултат на авторското въображение или се използват с художествена цел и не трябва да се тълкуват като истински. Всяка прилика с действителни местности, организации или лица, живи или мъртви, е напълно случайна.

Заливът Кисмет Авторско право © 2020 Доун Брауър

Всички права запазени. Никоя част от тази книга не може да се използва или възпроизвежда по електронен път или в печатен вид без писмено разрешение, освен в случаите на кратки цитати, включени в рецензиите.

ИМАЛО ЕДНО ВРЕМЕ ПО КОЛЕДА

КНИГА ПЪРВА

ГЛАВА ПЪРВА

Декември в Залива Кисмет...

Лек сняг се спускаше от небето и докосваше земята. Снегът не се задържаше за дълго и по-скоро правеше асфалта мокър и кален. Холи Стрейндж се взираше през прозореца с отворение. Коледа беше нейното любимо време през годината, а ежегодната надпревара с горещ шоколад беше единственото събитие, за което се вълнуваше. Всички търговци на Главната улица участваха. Тя е собственик на Серендипити Лейн с по-голямата си сестра Айви. Холи има и сестра близначка, Сейдж, но тя рядко се връщаше в залива Кисмет. Всичко в магазина беше ръчно изработено и внимателно подбрано. Те провеждаха класове за обучение на хора в различни занаяти и живопис. Имаха вече един планиран за изграждане на терариуми за по-късно тази вечер. Може би странен избор за посред зима, но хората се нуждаеха от растения в живота си. Те добавят баланс и изглеждат естетически приятни. Серендипити Лейн специализира в неща, които карат човек да се чувства добре – тялом, духом и на ментално ниво.

Надпреварата с горещ шоколад даде шанс на местните жители да видят какво ново има в техния магазин и да привлекат туристи. Това беше един от най-големите им дни за разпродажба през годината ... Това е така, ако времето реши да сътрудничи. Парадът на Дядо Коледа ще стартира след час и веднага след неговото приключване стартира надпреварата с горещ шоколад. Холи вече беше приготвила тайната си рецепта за горещ шоколад. Тази година имаше допълнителна надпревара. Участниците гласуваха за любимия си горещ шоколад, а победителят ще бъде официалният представител на горещ шоколад в дома на Дядо Коледа следващата година. Това бяха средства, които Серендипити Лейн може да използва за подпомагане на идеите си за разширяване.

– Спри да гледаш през прозореца, така сякаш ще промениш времето по твой вкус, каза Айви. Тя беше пред тезгяха, приготвяйки ръчно изработените сапунени кексчета за продажба. Айви ги беше направила по-рано през седмицата и най-накрая имаха достатъчно, за да ги изложат на рафта. Те приличаха на червена кадифена торта с глазура от крема сирене. Айви дори беше поръсила червени стърготини върху белите върхове. Малките творения бяха толкова интересни и детайлни, че трябваше да ги наглеждат, когато малки деца влизат в магазина. Веднъж, когато отворили за пръв път, едно малко дете е натъпкало едно кексче в устата си. Те не бяха толкова вкусни, колкото изглеждаха ...

Холи погледна гневно сестра си, но Айви беше твърде заета, за да забележи усилияето. Тя въздъхна. – Трябва да е перфектно. Тя се обърна и погледна назад през прозореца. Надпреварата с горещ шоколад щеше да започне скоро. Парадът вероятно вече беше приключил. Тя гледаше надолу към улицата, доколкото погледът ѝ позволяваше. Хората вече започваха да си пробиват път в множеството магазини. Една двойка спря пред винарната с гроздови аромати и се загледа във витрината. Братовчедките на Холи – Лейлия и Каприша Стрейндж, притежаваха винарната. Те предлагаха голямо разнообразие от местни вина, както и селекция от своето лозе.

Тя се обърна към Айви. – Мислиш ли, че ще имаме много посетители?

Айви приключи с подреждането на сапунените кексчета. – Ще бъде същото, както всяка година, ако не и по-добро. Престани да се притесняваш толкова много.

– Не мога, отговори тя. – Такава съм с всичко.

Гледката извън нейния магазин отново я привлече към себе си. Тя отчаяно се нуждаеше всичко това да проработи. Холи трябваше да докаже на сестра си, че тя не е луда и Айви е взела правилното решение, позволявайки ѝ да бъде част от Серендипити Лейн. Холи се беше отказала от колежа и вместо това остана в Залива Кисмет, за да помогне на сестра си да започне бизнеса. Имаха наследство от баба си по майчина линия и това бе най-смисленото решение. Близначката на Холи, Сейдж, напусна града и започна бизнес с планиране на събития. Тя искаше да се измъкне от залива Кисмет възможно най-бързо. Засягат „Куражът на Фортуна“ (Форчънс Фортитюд) беше успешен. Сейдж бе успяла да привлече няколко сватби на високо ниво и тържество за празнуване на петдесета годишнина. Ако нещата продължаха в този дух, Сейдж би могла да разшири дейността си и да наеме повече служители.

– Отивам до „Уичис Брю“ за кафе. Холи взе палтото си от закачалката наблизо. – Искаш ли нещо?

– Чакай. Айви заобиколи тезгяха и посегна отдолу. Тя извади един пакет и след това ѝ го подаде. – Дай това на Есмералда. Това е нейният подарък за Тристан.

Есмералда и Тристан са собствениците на кафене „Уичис Брю“. Есмералда беше друга братовчедка. Заливът Кисмет беше почти препълнен със семейство Стрейндж. Техният прародител Томас Стрейндж е първият кмет и играе важна роля за основаването на залива Кисмет. Откакто всички те играят роля в управлението на града. Баща ѝ Адам Стрейндж е настоящият кмет. Неговият близък Боуен е началник на полицията, а чичо ѝ Себастиан – най-стариият от братята Стрейндж, е окръжният прокурор.

– Какво е това? Холи не обичаше да не знае нещо.

Айви обърна очи. – Ако тя му го даде, докато си там, ще разбереш. Защо те интересува? Не е за теб.

Тя сви рамене. – Просто така. – Холи пхна пакета под мишницата си. – Искаш ли кафе?

– Не. – Айви поклати глава. – Но ако нямаш нищо против, отбий се до Блуумс ъф Дестъни на връщане. Амадея и Офелия трябва да имат поръчаните от мен коледни звезди. Бих искала да ги сложа на витрината.

Тя сбръчка носа си. Не разбираше страстта на братовчедките си към цветята. Те знаеха всичко за всички видове растения и билки. Въпреки че предполагаше, че частта с билките понякога е полезна. Всички в града вярваха, че има някаква магическа сила, която се грижи за семейство Стрейндж. Холи всъщност не смяташе така. Особено по отношение на любовта. Всички те имаха достатъчна част от лошия късмет в тази област. Легендата разказваше, че любовта ги е намерила, когато са я очаквали най-малко, а понякога е била там през цялото това време. Пълни глупости. Любовта не се появява от нищото. Тя ще вярва в това до края на живота си.

– Добре – съгласи се Холи. – Ще се върна, преди да разбереш, че съм тръгнала.

– По някакъв начин се съмнявам в това. Айви се изкикоти.

Холи изплези езика си и излезе от магазина. Може би тя ще отдели повече време в крайна сметка ...

ГЛАВА ВТОРА

Градът Заливът Кисмет наподобяваше почти всяко типично малко селце. Беше толкова живописно, че почти кара зъбите да те болят от сладостта. Никълъс Бел предпочиташе суматохата на големия град и сериозното отношение на жителите му. Вероятно всичките жители на залива Кисмет се познаваха помежду си и се интересуваха от съответните членове на семейството си.

– Защо сме тук отново? Никълъс се обърна към приятеля си Гейбриъл Рийд и се намръщи. – Не харесвам сладникави неща.

– Спокойно – каза му Гейбриъл. – Тук сме само за няколко дни, за да зарадвам родителите си и да ги уверя, че няма да умра или нещо подобно. Той потупа Никълъс по гърба. Ще бъдем на път към топъл пясъчен плаж, преди да имаш време да предизвикаш алергичната реакция, която смело си потискал.

Никълъс трябваше да устои на желанието да изръмжи на най-добрия си приятел. Гейбриъл беше играч в отбора на Хюстън Рънауейс. Той си контузи коляното в плейофна игра и оттогава е резерва. Лекарят на екипа му каза, че прогнозата не изглежда добре и оценката на физиотерапевта не беше по-добра. Дните на Гейбриъл в отбора изглеждаха да са зад гърба му, но приятелят му не искаше да се отказва толкова лесно. Той се опита да убеди Никълъс да го придружи, за да посети родителите си и след това да посети друг специалист на Бахамските острови. Какъв вид шарлатанин практикува там? Никълъс се съмняваше, че лекарят ще му даде по-добри шансове от спортните лекари, но Гейбриъл беше негов приятел и той щеше да застане до него през цялото изпитание.

– Това кафене ли е? Никълъс посочи витрината. – Учис Брю? Какво име е това?

Гейбриъл сви рамене. – Не мога да кажа. Измина доста време, откакто бях в залива Кисмет последно. Защо не влезем вътре и да видим какво предлагат.

Тръгнаха към входа, но Никълъс не успя да стигне до вратата. Вратата се отвори със замах и една брюнетка врхлетя върху него. Горещото кафе се разля по предната част на синята му риза и той изкрещя, тъй като изгаряше кожата му. – Какво не е наред с теб? Гневът се изливаше от гласа му, докато говореше. Той наистина започваше да мрази този град, а хората изглежда също нямаше какво да предложат.

– Толкова съжалявам. Младата жена пристъпи напред и положи ръка на гърдите му. Преминаха искри през него при докосването ѝ и той погледна в очите ѝ. Те бяха с цвета на океана по пладне. Косата ѝ не беше нормално кафява. Червените кичури преминаха през шоколадовите коси и почти блеснаха на слънчевата светлина. Тя беше великолепна ...

– Няма нищо. Той отблъсна ръката ѝ. Докосването ѝ му направи нещо и той не беше сигурен, че му харесва. – Ще се оправя.

Холи? Гейбриъл пристъпи до него. – Какво става?

Тя погледна Гейбриъл. Устните ѝ се извиха нагоре в най-блестящата усмивка, която Никълъс бе виждал през живота си. Беше като силен удар точно в центъра на гърдите му. Частта, която вече пареше от изгарянето на кафето ѝ. Какво беше това в нея, което го накара да почувства неща, които никога през живота си не е чувствал? Той все още не искаше тези емоции да преминават през него и искаше да се дистанцира от тях.

Тя заобиколи Никълъс и прегърна Гейбриъл. Холи отстъпи назад и почти отново врхлетя върху Никълъс. Той протегна ръка и я подхвана, преди тя да загуби равновесие. Тя го погледна и каза: – Съжалявам. Уверявам те, че обикновено не съм толкова непохватна.

– Няма проблем, отвърна грубо той.

Холи насочи вниманието си обратно към Гейбриъл. – Чух за контузията ти. Махна развълнувано с ръце. – Всъщност видяхме как се случи. Хората говорят само за спорт. Не

пропускам нито един от мачовете на Рънауей. Тя откъсна поглед от Гейбриъл и се загледа в ръкава на якето си, след което започна да отстранява някаква въображаема власинка или може би откъсната нишка. Никълъс не можеше да разбере какво се опитва да направи. – Искam да кажа цялото семейство... – каза Холи, сякаш последното изявление изяснява всичко. Това със сигурност не изясни нищо на Никълъс.

Не изглеждаше и да е омаяло Гейбриъл. Той кимна към нея и я остави да се държи объркано. – Как е Айви? попита я той. Това предизвика любопитството на Никълъс. Коя по дяволите беше Айви?

– Хм... Холи погледна всичко освен Гейбриъл. – Добре е. – Просто чудесно. – Не е нужно да се тревожиш за нея. Тя бръкна в джоба си и след това извади телефона си. Ако ме извините, трябва да тръгвам. След като сте в града, трябва да участвате в надпреварата с горещ шоколад. Ще бъде забавно. С тези думи тя се втурна далеч от тях и се вмъкна в това, което изглеждаше като магазин за цветя. Той има също толкова своеобразно име – Блуумс ъф Дестъни (разцвет на съдбата) Какъв беше проблема с бизнеса в това малко затънтено градче?

Надпреварата с горещ шоколад? Никълъс повдигна вежди.

– Не е нужно да го правим, ако не искаш. Купуваме чаша с Дядо Коледа в един от магазините и след това можем да опитаме всички видове горещ шоколад, които се предлагат в магазините. Гейбриъл сви рамене. – Постъпленията отиват за местната благотворителна организация, която помага на нуждаещите се семейства в общността. Семейство Стрейндж управлява благотворителната организация почти от основаването на града. Това е традиция.

– Семейство Стрейндж (Странно)? Ако продължи да повдига вежда, тя ще отлети от челото му завинаги. – Това е евфемизъм или истинското им име?

– Никога не бих измислил нещо подобно. Гейбриъл го удари леко по рамото. – Семейство Стрейндж на практика управляват този град. Кметът долу... Той хвърли поглед към цветарския магазин, в който Холи беше изчезнала. – Холи е една от тях.

– И мистериозната Айви също? Никълъс не можеше да скрие любопитството си. Приятелят му обикновено не се интересуваше от жените около него, освен ако не искаше развлечение за една нощ, а дори и тези бяха малко и на рядко.

Гейбриъл въздъхна. – Да, и виждам, че имаш още въпроси. Заинтересуван си повече от Холи. Ако искаш да научиш нещо повече за семейство Стрейндж, ще трябва да участваш в надпреварата с горещ шоколад. Довери ми се. Всички те ще бъдат навън и ще участват по някакъв начин. Той замахна към него. – Хайде да влезем в един от магазините и да купим нашата чаша с Дядо Коледа. Всички ще имат такива.

Никълъс се примири с това, което Гейбриъл предложи. Какво друго имаше да прави в това мъничко селце?

ГЛАВА ТРЕТА

Холи занесе коледните звезди в Серендипити Лейн и ги постави на тезгяха. Айви трябва да е в задната част на магазина, понеже я нямаше на гишето. Те нямаха никакви клиенти и звънецът би трябвало да я извести за пристигането на Холи. Тя би трябвало да излезе всеки момент за да провери дали някой се нуждае от нейната помощ. Холи се взираше във вратата и хапеше долната си устна. Сестра ѝ не би се зарадвала, че бившият ѝ приятел се е върнал в Залива Кисмет.

Габриел беше любовта на живота ѝ, но той я изостави заради обещанието за слава и богатство. Сега той беше контузен и може би никога повече няма да може да играе футбол на професионално ниво. Не искаше да казва това на Габриел. Сигурно е болезнена тема за него. Трябваше да го попита защо се е върнал и колко дълго смята да остане. Ако приятелят му не беше породил тези луди чувства у нея, тя би го попитала. Дори не си направи труда да научи името му. Ето колко безумно той я накара да се почувства. Холи все още не можеше да повярва, че е разляла цялото си кафе върху него. Какво ли си е помислил мъжът за нея?

“Оо” – каза Айви, когато дойде до тезгяха. “Това си ти. Започна ли надпреварата?”

“Да,” отговори тя. “Това ли са чашите с Дядо Коледа?” Всеки магазин имаше ограничена доставка за продажба на хора, които искаха да участват. Чашите предоставиха на всеки достъп до горещия шоколад, предлаган във всеки магазин. Всеки можеше да изпие толкова горещ шоколад, колкото можеше да понесе. “Защо не си ги извадила вече? Мислех че ще се занимаваш с това докато ме няма.” Тя трябваше да остане и да се откаже от кафето. “Дай да ти помогна.”

“Какво ти става?” Айви повдигна вежди въпросително. “Държиш се странно.”

“Добре съм.” Тя започна да работи мълчаливо и постави чашите в изящни редове на рафта зад тезгяха. По-голямата част от горещия им шоколад беше в голяма тенджера в задната стая, но те бяха пресипали малко в дозатор на близкия плот. Клиентите, които вече имаха чаша със себе си, можеха да влязат и да си сипят. Тези, които се нуждаеха от чаша с Дядо Коледа, можеха да си я закупят от касата.

“Нямаше те за известно време. Какво те забави толкова?” Айви взе коледните звезди и ги занесе към витрината. Постави ги от двете страни на картина, нарисувана от местен художник. Те често показваха работата на местни художници и им помагаша да ги продават. Серендипити Лейн получаваше малък процент от продажбата.

“Имах малка злополука пред Уичис Брю.” Холи не срещна погледа на Айви. Тя все още беше доста обърквана от факта че разля кафето си върху красивия мъж, с когото се бе сблъскала. Тя никога не бе виждала по-разкошен мъж. Косата му беше тъмна като нощното небе и сини очи, които бяха също толкова тъмни, че почти изглеждаха черни. Неговото намръщено изражение само ги накара да потъмня още повече. Той не беше играч на Рънауей. Тя се зачуди как Гейбриъл се е запознал с него.

“О? Това ли е всичко, което ще кажеш?”

Холи беше спасена от звънеца или по-скоро от отварянето на вратата на магазина, когато влязоха участници в надпреварата. Всички те имаха собствени чаши с Дядо Коледа, така че тя ги насочи там, където могат да намерят версията на горещия шоколад на Серендипити Лейн. Надяваше се да го харесат...

“Какво зяпаш?” попита я някакъв мъж. Тя почти изскочи от кожата си. Как, по дяволите, бяха успели да се промъкнат покрай нея. С всички хора, които сега влизат и излизат от магазина, беше достатъчно лесно. Особено с нея, така потънала в собствените си мисли.

Холи се обърна, за да срещне погледа му. “Здравей отново.” Къде беше Гейбриъл? Не трябваше ли да участва в надпреварата с приятеля си? Тя огледа магазина, търсейки Айви,

но не я виждаше наоколо. Къде беше изчезнала? Ако разбере, че Габриел е в града, щеше да припадне. Тя все още го обичаше. Холи нито за секунда не вярваше, че не го обича, но има и тънка граница между любов и омраза. Габриел я беше наранил дълбоко и Айви носеше тези белези открито.

“Не мисля че се запознахме по правилния начин.” Той протегна ръка. “Аз съм Никълъс Бел.”

“Ъм. Приятно ми е да се запознаем.” Защо се притесняваше толкова много от този мъж? “Дълго време ли ще останеш в града?”

“Не, ако зависи от мен,” отговори той. „Гейб имаше нужда да прекара няколко дни със семейството си, преди да отпътуваме до някое място с много по-приятно време до края на празниците.“

“О?” Сигурно си мислеше че тя е най-задръстената жена, която е срещал “Разбирам.” Тя кимна към чашата с Дядо Коледа в ръката му. “Дошъл си за малко горещ шоколад?”

Той се взираше в чашата, сякаш го намираще за обидно. “Изпих няколко чаши. Аки изпия още няколко ще се превърна в шоколадов десерт.”

Тя би се обзаложила че той ще е също толкова вкусен. Холи почти облиза устните си при мисълта да си отхапе от него. Разбира се, не буквално, но определено по един по-интимен начин. Трябваше да премахне тези мисли от главата си. Той не беше за нея. Никълъс мразеше Заливът Кисмет, а тя никога нямаше да напусне този град. Това беше нейният живот. “Много лошо. Серендипити Лейн предлага най-добрият горещ шоколад в града.”

“Сигурна ли си в това?” Устните му се извиха нагоре в чувствена усмивка. “Трябва ли да стоиш тук или можеш да се разходиш с мен. Къде е собственикът?” Той огледа магазина. “Помоли го да те пусне в почивка или ако може да си тръгнеш малко-по-рано.”

Искаше да се съгласи, но не можеше да остави Айви сама. Също така се раздражни че той не вярваше че тя може да е собственичката на магазина. Беше само на двадесет и три, но това не означаваше че тя не може да бъде отговорен собственик на бизнес. Вероятно беше с четири или пет години по-голям от нея. Изглеждаше близо до възрастта на Габриел.

“Опасявам се че няма да е възможно.” Холи поклати глава. “Тя е голям експлоататор.”

“Много лошо, можехме да се позабавляваме.” Усмивката му изчезна. “Ако ме насочиш в нейната посока, може би ще успея да я очаровам да те пусне.”

“Това не е възможно,” каза му тя. “Ако беше възможно вече щях да съм се съгласила.”

“Какво?” Той объркано я погледна и после поклати глава. “Разбирам. Ти си собственика на това място.”

Тя кимна. “Аз и сестра ми.” Тя посочи към другия край на стаята. Айви най-накрая се завърна и не изглеждаше много щастлива. “Айви.”

“Може би по-късно тогава.” Той се загледа в Айви и това че изглеждаше че интересът му се е насочил към Айви я изгаряше от вътре. Толкова непостоянен ли е този мъж? Както и да е, така или иначе той не ѝ беше нужен... Тя го остави на мира и започна да работи зад тезгяха. Холи имаше много по-добри занимания от това да прекарва деня мечтаейки си за мъж, който не може да има.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Никълъс беше хлътнал по Холи. Той искаше да прекара известно време с нея и реши да изчака до края на работния ден, когато ще затворят Серендипити Лейн. Работното време беше изложено на витрината и ще затворят в пет часа. Това му даде няколко свободни часа и той ги използва разумно. Отиде до местния магазин за цветя и попита дали познават Холи – и разбира се я познаваха. Гейбриъл беше прав. Градът беше пълен с представители на семейство Стрейндж. След като бяха семейството на Холи беше достатъчно лесно да разбере кое е любимото ѝ цвете и да поръча две дюзини от него. След това влезе в Грейп Флейвърс за бутилка вино. Късметът му проработи и там и успя да избере някои от любимите ѝ вина. Отиде до Уичис Брю и сключи сделка с Тристан Скот – който беше собственика на кафенето заедно с Есмералда, братовчедката на Холи. Уичис Брю затваряше един час по-рано от Серендипити Лейн и той успя да плати за да може да използва кафенето. Никълъс уреди всичко за да я изненада. Всичко, от което имаше нужда беше някой, който да я накара да се отбие там. Това дойде от изненадващ източник.

“Ще се отбия в Серендипити Лейн и ще ѝ кажа че Есмералда се нуждае от помощта ѝ в кафенето.” Той намигна на Никълъс. “Когато става въпрос за жените Стрейндж, ще имаш нужда от всичката помощ, която можеш да получиш. Есме вече беше приключила за деня. Тя самата има гореща среща по-късно днес.”

“Това не те ли притеснява?” попита Никълъс.

“Не,” – каза той, докато поклати глава. “Приятели сме, нищо повече. Друга Стрейндж е пленила сърцето ми. Един ден тя ще се върне. Те винаги го правят.”

Никълъс се намръщи. “Защо си толкова сигурен?”

“Този град ги зове. Те го правя това, което е. Не мога да го обясня точно.” Той замълча за момент и след това продължи, “Това е почти като магия. Всичко може да се случи, а понякога, когато най-малко го очакваш. Не мога да ти кажа колко пъти любовната тръпка е обхващала хората тук. Все едно този град е създаден за да събира влюбените.” Той поклати глава. “Но може би просто си мечтая да е по този начин. Трябва да вярвам в това или ще изгубя тази, която обичам вечно.”

“Коя е тя?” Не мислеше че е Холи, понеже Тристан никога не би му помогнал ако беше тя. Никълъс бе срещнал няколко Стрейндж през последните няколко часа. Никоя от тях не може да бъде любимата на Тристан. Всички те имаха собствен бизнес в града. Начинът, по който Тристан говори за своята любима изглежда че тя е напуснала града и не мисли да се връща назад.

“Близначката на Холи—Сейдж.”

Нещо около това го притесняваше. Би ли се пробвал с Холи, ако не можеше да има Сейдж? Нали са близначки... “Къде отиде тя?”

“Тя е в големия град, ръководи бизнес за планиране на събития. Тя си създава име там. Сейдж е единствената Стрейндж, която нямаше желание да остави своя отпечатък върху Залива Кисмет. Единственото общо което тя има с всички останали, е цветът на косата. Изобщо не се вписва тук.”

“Тя и Холи не си ли приличат?”

Тристан поклати глава. “Не, те са разнородни близначки.”

По някаква причина това облекчи Никълъс. Искаше Холи изцяло за себе си и не му харесваше идеята, че тя е подобна на някой друг. Тя беше... Той се намръщи, когато мислите му започнаха да имат собственически привкус. В този момент му хрумна само една дума за Холи. Моя.

“Благодаря ти за помощта. Оценявам го.”

“Няма защо.” Тристан завърши с приключването на касата и върна всичко по местата им. Той подаде комплект ключове на Никълъс. “Провери дали си заключил след като тръгнете. Дай ключовете на Холи и аз ще ги взема от нея в Серендипити Лейн. Есмералда ще отвори утре, така че не ми трябват веднага.”

Никълъс никога не беше срещал група от хора, които да са толкова доверчиви. Може би имаше нещо в живота на този малък град... Тристан едва го познаваше и му даваше ключовете от бизнеса си. Защо би направил това с напълно непознат? “Можеш да ми имаш доверие.”

“Знам,” каза той загадъчно. “В противен случай бих те изхвърлил веднага щом поиска моята помощ. Както казах... Кисмет е магия. Ще видиш.”

С тези думи Тристан излезе от „Учис Брю“ и остави Никълъс сам да чака Холи. Той се надяваше, че тя харесва изненадата и ще му прости за грешката, която направи по-рано. Никълъс рядко се действаше импулсивно, но Холи го караше да иска неща, да иска нея...

ГЛАВА ПЕТА

Тристан беше казал да се отбие в Уичис Брю. За какво ли Есмералда се нуждаеше от нея? Холи мразеше, че е в такова мрачно настроение, но всичко, което искаше, беше да се прибере и да се свие на дивана си. Надпреварата с горещ шоколад постигна голям успех. По-късно тази седмица ще разберат кой бизнес е спечелил вота за най-добър горещ шоколад. Може би Есмералда искаше да ѝ прави компания за вечеря. Холи не трябваше да отблъсква Никълъс. Ако беше малко по-приятелски настроена, може би щеше да я покани на вечеря. Не беше възможно да напусне Серендипити Лейн, когато той поиска, но тя беше свободна цялата вечер.

Холи въздъхна и отвори вратата на Уичис Брю. Малки бели светлини украсяваха целия магазин. Дали Тристан и Есмералда най-накрая бяха решили да поставят коледна украса? Повече от седмица Холи закачливо им напомняше че трябва да украсят кафенето за да изглежда малко по-празнично. Светлините в кафенето бяха угасени и само малките светлилки осветяваха помещението. “Есме?” извика тя. Нямаше отговор. Холи пристъпи навътре в кафенето и извика уплашено, когато пред нея падна голяма сянка.

“Не исках да те уплаша.” Никълъс пристъпи по-близо до нея. “Исках това да бъде приятна изненада.”

Дали Тристан и братовчедка ѝ се бяха наговорили? Как знаеха, че се интересува от Никълъс? Това нямаше значение, но тя щеше да разпита и двамата следващия път, когато се срещнат. Тя искаше да прекара вечерта с Никълъс и сега можеше да го направи. Въпросът беше колко искаше той да разбере за това нейно желание? “Всичко е наред. Очаквах да намеря братовчедка си тук и съм малко шокирана че ти не си Есмералда.”

“Прости ми.” Той каза. “Но трябваше да те видя отново и това изглеждаше като добра идея по онова време.”

Холи отдели време, за да провери какво е направил. Любимите ѝ цветя— розови и бели лилии бяха поставени във ваза в центъра на една от масите. До тях имаше бутилка бял ризлинг с две празни чаши за вино. Имаше две покрити чинии за вечеря, най-вероятно за да запазят храната топла. Ако той беше подбрал всичките ѝ любими неща, какви са шансовете, че е избрал и любимата ѝ храна. Холи насочи вниманието си към него. Никълъс бе заменил ризата с петното от кафе със синя, един тон по-светло синя от очите му. Вратовръзката му съвпаднаше с тях напълно. Изглеждаше толкова елегантен в тъмния си костюм, че тя искаше да се хвърли в обятията му.

“Е?” повдигна вежда той. “Одобряваш ли всичко?”

Тя изви устни нагоре в чувствена усмивка. “Засега да.” Холи съблече зимното си палто и го постави на близката закачалка, след което насочи вниманието си към него. “Кажи ми какво си приготвил за вечеря и ще реша дали е перфектно.”

“Пиле Марсала с пълнозърнеста паста.” Тя предусети как ѝ идва апетита. Беше открил любимото ѝ ястие. Никълъс ще се окаже перфектният мъж и това малко я плашеше.

“Ти как успя...”

“Да организирам това?” довърши той изречението ѝ. “Семейството ти беше доста отзивчиво. Може би трябва да обсъдиш с тях опасностите от споделянето на неща с хора, които не познават толкова добре.”

Имаше само една причина всички да му помогнат. Заливът Кисмет проявяваше своята магия. Николай беше рязък и раздразнителен, когато за пръв път попаднаха един на друг. Не случайно градът се казваше Кисмет (късмет, съдба). Основателите, нейните предци, бяха повярвали в съдбата. Те са били спасени, когато техният кораб е стигнал до залива невредим. От този момент районът изглеждаше магически и едно от нещата, които им донесе беше любовта. Съдбата беше повече от намирането на сродна душа, но след като пресечеш пътеки с един-

ствената си истинска любов, не биваше да я игнорираш. Това беше част от причината Айви да е толкова меланхолична през цялото време. Габриел беше нейната сродна душа. Без него на нея ѝ липсваше парче от нея самата. Дали Никълъс не беше половинката на Холи? Семейството ѝ сякаш вярваше в това и Холи също започваше да го вярва. Тя почувства мигновено привличане към него, което не можеше да игнорира. Той също трябва да го е почувствал малко, за да я преследва толкова настоятелно. “Семейство Стрейндж винаги се доверяват на интуицията си. Те нямаше да ти помогнат, ако не вярваха, че е правилното нещо.” Не искаше да го плаши, като говори за съдбата и магията. Въпреки това Холи искаше да направи едно нещо преди да вземе някакви решения. Тя скъси разстоянието между тях и обви ръце около врата му. “Целуни ме,” поиска тя.

Никълъс не се нуждаеше от втора покана. Той се наведе и притисна устни към нейните. Тази магия за която тя си мислеше ги обгърна и запали искрата, която ги накара да задълбочат целувката. Езикът му се преплети с нейния и тя бе подсилена с неговия вкус—като канела и шоколад. Двете основни съставки в нейния горещ шоколад... Холи изстена, когато желанието ѝ се засили и тя искаше да се съблекат голи, и да види дали са съвместими по всички начини. Тя обаче се сдържа. Беше твърде рано да бъде толкова интимна с него. Холи направи крачка назад, преди да тръгне по път, за който може би ще съжалява.

“Това...”

“Знам,” каза му тя.

Той поклати глава. “Искам повече с теб.”

Холи му се усмихна и го смекчи малко. Никълъс можеше да означава повече от собственото ѝ щастие. Той може да бъде нейното щастие. Тя помисли за сестра си Айви и действаше внимателно. “Имам нужда от време да обмисля всичко това. Как ще се справим с това когато ти живееш в града?”

“Не знам,” отговори той откровено. “Но бих искал да опитаме ако и ти имаш желание.”

Холи кимна. “Да, имам.”

Никълъс я придърпа обратно в прегръдките си и я стисна здраво. “Никога не очаквах да те намеря, когато дойдох в града с Гейбриъл, но се радвам, че го направих. По-късно ще му кажа, че не искам да ходя с него. Ще остана в Заливът Кисмет за празниците. Останалото—ще го решаваме в движение.”

Холи също го прегърна и затвори очи. Най-голямото ѝ желание се сбъдна и нямаше да го пропилее. Историите трябваше да започнат някъде и това беше тяхната с Никълъс *малко време по Коледа....*

НОВОГОДИШНО ОБЕЩАНИЕ КНИГА ВТОРА

ГЛАВА ПЪРВА

Студеният въздух духаше над Наш Кинг и се промъкна през коженото му яке сякаш не съществуваше. Той потри ръце в усилието си да разпръсне малко топлина през почти замръзналите крайници. Дестинацията му не беше много по-далеч. Още няколко крачки и щеше да е в избата Грейп Флейвърс и можеше да прекара няколко безценни моменти с любовта на живота си – Лейлия Стрейндж.

Двамата бяха най-добри приятели още от началното училище. Неш винаги я е обичал, но за съжаление, тя винаги го е приемала само като приятел и нищо повече. Някои дни това го притесняваше повече, отколкото можеше да си признае. Друг път той беше просто благодарен, че може да бъде част от живота ѝ. Днес той се надяваше да бъде достатъчно смел, за да ѝ признае най-накрая, че я обича.

Той отвори вратата към винарната и влезе вътре. Неш обичаше това, което Лейлия, и сестра ѝ Каприша бяха направили с винарната. Всеки вид вино беше сортиран по вид и поставен на рафтове, разпръснати из магазина. Те дори имаха секция, пълна с различни сирена, крекери и хляб. Беше едновременно удобно и приканващо. Те притежаваха лозе в покрайнините на града заедно с другата си сестра Офелия. Всяка една от тях участваше в лозето, но Офелия нямаше нищо общо с винарната. Тя предпочиташе да работи с братовчедка им Амадея в Блуумс ъф Дестъни. Семейство Стрейндж имаха много общо с много от градските бизнеси и дейности. Техните предци са били тези, които са открили града преди повече от двеста години. Наш влезе по-навътре във винарната и към задния щанд, където се надяваше да намери Лейлия. Той нямаше добро извинение за посещението си, но посещаваше винарната достатъчно често, така че нито Каприша, нито Лейлия да поставят под въпрос присъствието му. Когато мина зад ъгъла я видя. Дългите ѝ тъмни като нощта коси бяха разстлани по раменете ѝ във великолепни вълни. Той не можеше да види очите ѝ от там, където беше застанал, но и нямаше нужда. Кобалтово синият им нюанс изгаряше паметта му. Всичко относно Лейлия беше там, в главата му. Не би могъл да я забрави, даже и да се опита, и със сигурност не искаше. Той трябва да скъси разстоянието между тях и да говори с нея. Наш се готвеше да направи точно това, когато Каприша излезе от задната стая и се блъсна рамо в рамо с Лейлия.

“Какво правиш още тук?” – попита Каприша. “Прибирай се вкъщи и се приготви за срещата.”

Наш замръзна на място. Каква среща? Лейлия не му бе споменавала за плановете си за Нова година. Мислеше си, че си казват всичко ... Имаше достатъчно лесен начин да разбере. Всичко, което трябваше да направи, беше да отиде до нея и да започне разговора. Останалото ще излезе най-вече достатъчно лесно. Но той не можеше да си помръдне краката и болката, разпространяваща се през сърцето му, се оказа почти непоносима.

“Има достатъчно време,” Лейлия отговори нетърпеливо. Тя фокусира вниманието си върху това, в което се бе вторачила, когато Наш се запъти в нейната посока. “Трябва да завърши инвентаризацията, преди да тръгна. Разпродадохме москатото и розовото шампанско.” Тя погледна часовника на китката си и въздъхна. “Това е един от най-натоварените ни дни в годината. Какво си мислех като се съгласих на среща с Пърсивал?”

“Защото все още търсиш своята перфектна половинка?” Каприша ѝ намигна. “Видя ли какво направих там...”

Лейлия погледна нагоре и след това погледна към нея. “Ха. Ха. Видях.” Не изглеждаше твърде щастлива с всичко, което Каприша бе направила, но това нямаше значение за Наш. Той искаше да бъде единствената любов на Лейлия. “Можеш да спреш точно там. Следващото нещо, което ще кажеш е, че искам моят собствен рицар в блестяща броня да върви с него.” Лейлия завъртя очи. “И аз чувам клюките. Тримата рицари като това трио са вече в миналото. Какво са си мислили майките им?”

“Не знам,” каза Каприша и сви рамене. “Може би са се надявали, че ще бъдат толкова галантни, колкото истинските рицари от Кръглата маса. Макар че им липсват Ланселот и Галахад – те най-вероятно не са намерили други двама нещастници, на които да кръстят синовете си.” Тя млъкна и потупа брадичката. “Тристан все още обикаля около Сейдж. Това оставя Пърсивал и Гавин ... ако можеш да го примамаш далеч от холивудските изкушения – което сега, като се замисля, наистина оставя само Пърсивал. И така, ще откраднеш ли Пърсивал за себе си?” Тя размърда вежди. “Какви според теб са шансовете ти? Той е великолепен.”

Наш вече не можеше да издържи да слуша техните закачки. Той разсеяно пъхна ръце в джобовете си. Тримата мъже, които обсъждаха, се подиграваха с него в гимназията. Бяха изминали едва четири години от завършването им и тези спомени не можеха да бъдат забравени толкова лесно. Сега имаха по-приятни отношения, но Наш никога нямаше да забрави начина, по който се отнасяха с него.

Той се обърна за да си тръгне, но се помръдна твърде късно. “Наш,” извика Лейлия. Тонът на гласът ѝ имаше приповдигната нотка в него и това беше музика за ушите му. “Ела тук. Имам ново вино, което трябва да опиташ.”

Наш извади ръце от джобовете си и се приближи към нея. Не можеше да откажи нищо на Лейлия. “Така ли?” Той се облегна на тезгяха. “Дали ще съжалявам че съм го опитал?”

“Разбира се, че не.” Тя го удари леко по рамото. “Някога да съм те подвеждала?”

“Все още не, но сме още млади.” Той повдигна устните си в широка усмивка. Не беше напълно фалшива. Неш се радваше да я види, но не понасяше разговора, който чу по-рано. Хората казват, че тези които подслушват рядко чуват нещо, което харесват...

“Винаги се шегуваш.” Тя бръкна под тезгяха и му подаде тъмна бутилка. “Това е ново мерло, което отглеждаме в лозето. Кажи ми какво мислиш за него. Вероятно ще го представим на обществеността след Нова година.”

“Ще бъде година на откровенията, нали?” Всъщност нямаше намерение да го каже на висок глас.

“Как така?” попита Лейлия.

Наш се надяваше, че годината ще бъде изпълнена с любов за него и Лейлия, но той предположи, че Заливът Кисмет не вярваше, че те си принадлежат заедно. Всички в града знаеха каква роля играе съдбата в обединяването на влюбените. “Няма значение.” Той повдигна бутилката. “Благодаря ти за това. Обади ми се по-късно и може би ще го споделим заедно.”

Тя се усмихна. “Добре. Ще го имам в предвид. Имаш ли планове за довечера?”

Това би трябвало да е неговият сигнал, за да каже нещо за това, че ще я прекара с нея. Жалко, че нямаше да се случи. “Нищо особено. Ще съм си в къщи тази вечер.”

“Ще гледаш ли посрещането на новата година по телевизията?” – попита тя, като наклони глава настрани.

“Може би. Не съм сигурен дали ще остана буден до толкова късно.” Той погледна към Каприша, която направи всичко възможно да се преструва, че не е там. Може би тя се опитваше да им даде малко уединение. Наш не можеше да бъде сигурен. “Трябва да тръгвам.” Той не каза и дума повече, просто тръгна толкова бързо, колкото краката му можеха да понесат. Сърцето му биеше силно в гърдите при всяка стъпка.

ГЛАВА ВТОРА

Наш всъщност избяга от винарната. Лейлия трябваше да тръгне след него... Той се държеше странно. Сигурно нещо го притесняваше, но той реши да не ѝ казва за това. Тя нямаше представа какво може да бъде. Само да не беше обещала на Пърсивал Райт че ще прекара посрещането на Нова година с него. Тя все още не знаеше какви мозъчни клетки трябва да е загубила, за да се съгласи на това. Пърсивал беше добре, но тя не го виждаше като дългосрочен партньор.

“Прибирам се в къщи,” – каза тя на Каприша. “Ще се видим утре на лозето.” Винарната беше затворена за първия ден от новата година, но все пак беше работен ден за тях. Просперити Винярд беше дом далеч от дома. Намираше се на около петдесет километра извън града и имаше малка селска къща, част от имота. Тя го споделяше със сестрите си и всички те имаха спалня там, когато оставаха да пренощуват, но с бизнеса им в града, това не се случваше твърде често.

Лейлия отиде до колата си и влезе вътре. Тя запали колата и я остави да поработи няколко минути, за да загрее, след което включи на скорост и се отправи към апартамента си. Когато вече се прибра, тя взе бърз душ и се подготви за своята среща. Надяваше се да не съжалява за това. Пърсивал щеше да я води на някакво парти, което ще се проведе в Уичис Брю. Братовчедка ѝ, Есмералда беше съсобственичка на кафенето. Те поръчаха няколко кашона с розово шампанско от Грейп Флейвърс за събитието. Използваха го за да посрещнат Новата година.

Тя изсуши косата си и я разчеса, докато заблести. След това тя облече дълга синя пола с цепка почти до бедрото и черна блуза с дълги дантелени ръкави. След това обу чифт сандали с осем сантиметрови токчета. Лейлия обичаше да се облича официално, когато ѝ се отдадеше такава възможност. Жалко, че не намираше много възможности да носи красиви неща.

Почукване на вратата я извади от мислите ѝ. Тя отиде да отвори. Пърсивал, насреща ѝ изглеждаше елегантно в тъмен костюм и зелена вратовръзка, която съвпаднаше с цвета на очите му. Той ѝ подаде една единствена роза. “Не бях сигурен какво харесваш. Надявам се че това е добре.”

Лейлия взе розата и я помириша. Тя наистина обичаше всички цветя, но розите не бяха сред любимите ѝ. Той обаче не можеше да знае това. “Благодаря ти,” каза тя. “Прекрасна е.”

“Ти също,” – отговори той с глас, гладък като коприна. Тя не биваше да негодува, но по някаква причина това я подразни. “Готова ли си?”

“Да,” каза тя и постави цветето върху шкафа. Вероятно Лейлия би трябвало да го постави във вода, но не я интересуваше достатъчно за да си създава такива грижи. Защо правеше това? Какъв беше смисълът от всичко това? Пърсивал не беше мъжът за нея и въпреки това тя бе готова да излезе на среща с него. Тя въздъхна и се примири с една вечер в неговата компания. Тя каза „да“ и вече беше твърде късно да откаже. След като грабна палтото си и го облече, тя го последва навън. Не им отне много време да пристигнат в Уичис Брю. След като влязоха, тя закачи палтото си на закачалката и разгледа украсата. Есмералда и Тристан бяха надминали себе си. Имаше мънички бели светлинки, висящи из кафенето и балони навсякъде.

“Ти дойде,” Есмералда почти изпищя, докато придърпа Лейлия в бърза прегръдка. “Да ти донеса ли нещо?”

“Не,” – каза ѝ Лейлия. “Благодаря ти.”

Есмералда се обърна към Пърсивал. “Тристан те търсеше. Мисля, че той е зад тезгяха. Отиди да го поздравиш.”

“Ще отида след малко.” Пърсивал погледна в посоката, където трябваше да се намира Тристан. “

“Както ти е удобно,” Есмералда му каза. “Трябва да видя и другите гости.” Тя се обърна към Лейлия и каза, “Не забравяй да се сбогуваме, когато си тръгвате.”

С това Есмералда се запъти да говори със следващия човек, който влезе в нейното полезрение. Това беше нейната братовчедка. Винаги в центъра на вниманието...

“Искаш ли питие?” Лейлия едва не обърна очи. Той не чу ли когато Есмералда ѝ зададе същия въпрос преди малко?

“Не.” Тя не го наказваше за липсата му на внимание. Няма да има никаква полза. Тя не знаеше какво да каже. “Ще си взема по-късно.”

“Е, ако нямаш нищо против, аз ще си взема.” Той я остави сама и отиде до близкия бар. Тристан беше там, говорейки с някой друг. Когато Пърсивал се приближи, той се обърна към него и усмивката му стана още по-широка. Те се поздравиха така, сякаш не се бяха виждали от дни. До колкото Лейлия знаеше, те не се бяха виждали скоро, но по някаква причина това я дразнеше.

Те бяха в Уичис Брю не повече от петнадесет минути и Пърсивал вече я беше изоставил за да се види с един от най-добрите си приятели—тя не можеше да го вини, Лейлия може би щеше да направи същото ако Наш беше там. Пърсивал обаче трябваше да е джентълмен. Поне не е очаквала той да се грижи за нея.

Толкова за него, да е нейния рицар в блестящи доспехи... Добре, че не е искала той да бъде. Пърсивал изглежда нямаше да се връща в скоро време. Можеше да отиде да намери приятел, с когото да разговаря, но някак си това я притесняваше още повече. Освен това имаше само един човек, с когото искаше да говори, а той не беше там. Може би трябва да отмени срещата, преди наистина да я разочарова. Тя майтап ли си правеше? Тя я беше разочаровала още преди да е започнала...

Лейлия грабна палтото си и излезе от кафенето. Щеше да си прекара много по-приятно вкъщи с купа пуканки и чаша вино. Може би дори би се обадила на Наш, за да види дали би искал да ги сподели с нея. Това звучеше като все по-добра идея, колкото повече мислеше за това...

Тя погледна към Пърсивал и се замисли дали да му каже, че си тръгва, но отхвърли идеята. Вместо това тя извади телефона от джоба си и му изпрати бързо текстово съобщение, изпълнено с извинения и му каза, че трябва да си тръгне. Лейлия пхна телефона обратно в джоба на палтото си и вместо да се прибере вкъщи, тръгна в посока към апартамента на Наш. Трябваше да се види с най-добрият си приятел.

ГЛАВА ТРЕТА

Наш влезе в апартамента си и постави на плота виното, което Лейлия му беше дала. Той свали самото си и го хвърли на близкия стол или поне се опита да го направи... Някак си пропусна целта си и то падна на пода. Няколко секунди се взираше в него, чудейки се дали го е грижа достатъчно, за да го вдигне от пода и всъщност да го закачи на закачалката в килера. Той въздъхна и вдигна палтото си от пода и го постави там, където трябваше да бъде през цялото време. Дрехата не е виновна, че плановите му да сподели на Лейлия чувствата си към нея не са се развили по план. Той се взираше в бутилката вино, която му бе дала, и помисли да изпие цялата бутилка сам, но не, имаше нужда от нещо много по-силно от мерло, за да удави скръбта си.

Той отиде до близкия шкаф и извади бутилка уиски, след което грабна една чаша и си наля порядъчно. Наш допря чашата до устните си и пресуши съдържанието. Той поклати глава, за да помогне да се справи с изгарянето, което отиваше надолу по гърлото му, след което си наля още. След три пълни чаши стаята започваше да се върти и мозъкът му се бе притъпил малко от това, което го притесняваше. Наш остави чашата на плота, грабна бутилката уиски, препъна се и падна върху дивана. Не виждаше смисъл да се занимава с изгнчени неща. Можеше просто да пие директно от бутилката.

Наш по-скоро падна, отколкото седна на дивана прегръщайки бутилката с уиски. Той посегна към дистанционното и включи телевизора Двама души запълниха екрана – един мъж и една жена. – Наш изръмжа, когато един от тях започна да говори. “Здравейте, аз съм Гавин Дели, а моята прекрасна колежка е Джослин Стейси.”

“Нищожество,” – промърмори Наш под носа си. Гавин приглади кичур тъмна коса от челото си и се обърна към Джослин. “Тук, в Ню Йорк е доста студено. Погледни тълпата! Толкова много хора дойдоха да се присъединят към нас в посрещане на Новата година.” Той показва известната си усмивка към камерата и попита колежката си, “Направи ли си вече новогодишните обещания.”

“Трябва и ти да направиш няколко за себе си, Гавин,” Наш произнесе думите през зъби. Трябваше да съдържи порива да хвърли уискито си по телевизора. Вместо това отпи голяма глътка. Мислеше си, че е постигнал мир с дните си в гимназията, но очевидно някои недоволства никога не изчезват.

“Не мога да кажа, че имам нещо в себе си, което бих искал да променя,” отговори Джослин. “Ами ти?”

“Защо да си играем с перфекционизма.” Намигна й Гавин. “Ами целувка в полунощ? Имаш ли някой специален в предвид?”

Той не повдигна вежди, но думите му предполагаха че това действие ще последва. Наш изсумтя. Гавин ясно искаше Джослин да го целуне. Надяваше се красивата знаменитост да го свали хладнокръвно. Наш отпи още малко уиски. Вече беше преполовил бутилката. С бързината, с която вървеше, щеше да успее да довърши цялата бутилка и да припадне преди полунощ.

“Възможно е да има няколко възможности,” – дръзко каза Джослин. Блондинката облиза устните си, оставяйки малко място за погрешно тълкуване.

“Това копеле винаги е имало целия късмет.” Защо, по дяволите, вече не беше изключил телевизора? Последното нещо, от което се нуждаеше, беше да гледа как Гавин се опитва да впечатли актрисата, с която участва в последния си игрален филм. Той бе лидера на триото от рицари. Пърсивал и Тристан бяха много по-приятни, когато той не беше наоколо. Наш беше благодарен, когато отиде да търси славата и богатство в Калифорния. Не му отне много време да постигне тази цел. Съдбата винаги го е огрявала.

Обективът на камерата се насочи към кълбото от светлини, което беше готово да бъде спуснато в полунощ, по време на посрещането на Нова година. Гласът на Гавин все още изпълваше високоговорителите на неговия телевизор. “Както виждате топката е готова да бъде спусната. Всичко, от което се нуждаем, е да стигнем до полунощ и тогава всички можем да посрещнем най-щастливата Нова година. За сега нека да проверим и другите станции в Лос Анджелис и Корбин Вейл.”

След това Наш изгаси телевизора. Смяташе, че е изпил достатъчно уиски, за да забрави за това че Лейлия прекарва вечерта с Пърсивал, но мисълта му продължаваше да се връща към нея. Дали тя щеше да целуне Пърсивал в полунощ, както Гавин възнамеряваше да целуне Джослин? Това му разстрои стомаха и той започваше да съжалява, че пи толкова много. Какво по дяволите ... Вече беше пил толкова много, така че просто можеше да продължи. Какво имаше да губи?

Той погълна още малко уиски. Беше спряло да гори, тъй като мина през гърлото му преди няколко глътки. През стаята отекна почукване. Помисли си, че му се е причуло, но тогава се случи отново. Наш седна и се загледа във вратата с присвит поглед. Нямахме как да се добере до вратата, без да падне по лице. “Отворено е,” – изрева той. Не му хрумна да се чуди кой е дошъл да го види. Едва докато вратата се отвори и Лейлия влезе вътре. Какво правеше тя тук, по дяволите? Какво се е случило с Пърсивал? Ако я е наранил... Е, когато Наш изтрезнее, щеше да го накара да плати за всичко, което беше направил. Никой не наранява любовта на живота му.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Лейлия се взираше в Наш така, сякаш го вижда за първи път. Това не беше нейният приятел. Наш изглеждаше така все едно е... “Пин ли си?” Тя затвори вратата след себе си и сваля палтото си. Ако беше пил много, ще има нужда от някой, който да се грижи за него.

“Може да съм изпил няколко глътки уиски.” Той вдигна бутилката, която беше по-малко от половината.

“Моля те, кажи ми че бутилката не е била пълна.” Какво го е накарало да пие толкова много? Беше Нова година, но все пак... Наш не пиеше много. “Дай ми това.” Тя взе бутилката от ръката му и я сложи на плота, извън обсега му. “Какво ти има? Цял ден се държиш странно.”

“Не може ли човек от време на време да пие ма спокойствие?” Той махна с ръка към телевизора. “Погледни, един от рицарите ти. Не искаш ли да видиш дали е готов да сграбчи купата на Холивуд?”

Лейлия хвърли поглед към телевизора. Гавин Дели определено беше на малкия екран и играеше пред публиката. Винаги е бил такъв. Мъжът се радваше на вниманието и се къпеше в светлините на прожекторите. Гавин беше привлекателен. Определено имаше качества на филмовата звезда и той използваше прекрасното си лице и мускулесто тяло, за да си прокара път. Единствената причина, поради която знаеше нещо за Гавин, беше заради привързаността му към Тристан. Някога Тристан и братовчедка й, Сейдж бяха неразделни. Тя все още не разбираше какво ги раздели, но това не беше нейна работа. Сейдж изчезна приблизително по същото време, когато Гавин тръгна за Холивуд. Понякога се чудеше дали имаше връзка, това че двамата напуснаха града заедно. “Не се интересувам от Гавин или който и да е от така наречените рицари. Никога не съм искала да съм наскред това трио.” Това звучеше много по-гадно, отколкото възнамеряваше...

“Тогава какво искаш?” Думите му се заваляха, докато говореше. “Защото си мислех, че те познавам, но очевидно не съм прав.”

Лейлия въздъхна. “Имаш ли нещо против да направя кафе? Мисля че имаш нужда от една чаша. Знам, че аз със сигурност имам.” Ще й трябват няколко чаши, ако ще се занимава с всичко, което го притесняваше.

“Както искаш,” отговори той. “Но аз не искам. Върни ми бутилката с уиски. Това е всичко от което се нуждая в момента.”

Лейлия отиде до плота и сложи чаша под единичната му кафе машина. Тя постави капсулата с кафе в дозатора и се увери, че е пълна с вода, след което натисна бутона за включване машината. Тя забеляза бутилката вино, която му бе дала по-рано същия ден. Поне не беше пропилял реколта за пианството си. Това вино трябва да се отпива с удоволствие, а не да бъде пропиляно на вятъра. След като кафето беше готово, тя му го подонесе – черно, както го харесваше. “Заповядай,” тя му го подаде. “Горещо, тъмно и силно. Макар и да не е еднакво силно като над половината уиски, което вече си погълнал.”

Той помириса кафето и й го подаде обратно. “Казах ти че си искам уискито. Единственият начин да ме накараш да изпия това е ако добавиш доста алкохол към него.”

Тя въздъхна, взе чашата от него и я постави на масата пред дивана, след което седна до него. “Няма да ти дам повече уиски. Защо не говорим за това, което те притеснява вместо това.”

Гласът на Гавин отекна из стаята и Наш на практика изръмжа към телевизора. Лейлия вдигна дистанционното и го изключи. Не й трябваше повече да го провокира. Тя беше добре запозната с неприязънта му към Гавин, Тристан и Пърсивал. Тези тримата блестяха в гимназията, а Наш беше в отбора на зубърите и задръстените. Той разцъфтя през годините и се превърна във великолепен мъж. Тя предпочете златистата му руса коса и светлосините очи, които отразяваха неговата интелигентност. Наш беше гений. Той разработи софтуер, който го

превърна в много богат човек. Можеше да си позволи имения, но предпочиташе мъничкия си едностаен апартамент над Серендипити Лейн, магазина на братовчедките й.

“Какво те прави щастлива?” попита я той. “Искаш ли нещо повече от лозето и винарната?”

Тя протегна ръка и прибра един от дългите му златисти кичури зад ухото му. Беше я оставил да порасне през последната година и беше достатъчно дълга за да я прибере на опашка. Лейлия харесваше когато косата му е по-дълга. “Дали някой наистина знае какво иска? И разбира се че съм щастлива. Обичам лозето и винарната.”

“Но не искаш ли... Не знам... Повече?”

“Искаш да кажеш нещо повече като любов и семейство? Може би дори къща с ограден двор и куче, което да върви с нея?” Тя сви рамене. “Бих искала някой ден. С правилният човек.”

Той замълча в продължение на няколко секунди. “Разбира се. Правилният човек,” накрая промърмори под носа си. Наш разтърка очи. “Мисля че трябва да поспя.”

Лейлия не оспори това твърдение. Тя се изненада, че той е в състояние да държи очите си отворени или че не е повръщал, имайки предвид колко уиски е успял да погълне. “Добра идея. Нека те заведе до стаята ти.”

“Мога да се справя.” Той се изправи и се поклати малко, след което падна отново. “Добре, може би бих могъл да използвам малко помощ.”

Тя се засмя и се изправи, после протегна ръка, за да му помогне. “Да вървим здравеняко.” Неш успя да се изправи с нейна помощ. Той обви ръце около нея и се запътиха към леглото му. Кое то, за щастие, не беше толкова далеч. Той по-скоро падна, отколкото седна на леглото. “Нека свалим тази риза.”

“Да не се опитваш да ме съблечеш гол, за да можеш да се възползваш от мен?”

“Никога не бих...” Горещина плъзна по бузите й. Неш имаше прекрасни мускулисти гърди, на които тя тайно се възхищаваше, но той нямаше нужда да знае това.

“Няма проблем, ако искаш да го направиш. Нямам нищо против,” каза й той. Тя разкопча ризата му и я свали. “Всъщност ще е приятна промяна.” Очите му се затвориха и той падна отново на леглото.”

Лейлия въздъхна и вдигна крака му горе на леглото, за да му е по-удобно, след което дръпна одеялото върху него. Тя започна да си тръгва, но той я извика, преди да стигне много далеч. “Не си тръгвай,” помоли я той. “Остани при мен.”

Тя се вгледа в него, а очите му изразяваха нещо, което тя не можеше да си обясни. Не беше нормално за него да я умолява по този начин. Имаше капчица тъга в очите му, която тя не искаше да вижда. “Добре,” съгласи се тя. “Поне докато заспиш.”

“Ще взема това, което мога да получа,” – промърмори той.

Лейлия се вмъкна в леглото с него и отпусна глава на рамото му. Усещането беше приятно. Не беше първият път, когато тя направи нещо подобно, но този път изглеждаше някак по-интимно. Той обви ръка около нея и я притисна по-близо до себе си. “Обичам те,” каза той под носа си. След това притисна за кратко устните си върху нейните и повтори, “Винаги съм те обичал.”

Сърцето и подскочи за кратко. Със сигурност не го е казал в романтичен смисъл. Дали? Защото ако го е направил, тогава може би съдбата се е намесила и я събра заедно с мъжа, когото обичаше. Беше крайно време...

ГЛАВА ПЕТА

Слънчевата светлина преминаваше през прозореца и се отразяваше върху лицето на Наш. Той трепна, сякаш го изгаряше през затворените му клепачи. Главата му тежеше толкова много, все едно има поставени един тон тухли върху нея и малко барабанистче свиреше неприятна мелодия доста дълго време. Съжаляваше за изпитото уиски. Той се опита да се раздвижи, но нещо или по-скоро някой беше притиснат към него. Наш се страхуваше да отвори очи и да разбере че е направил друга грешка, за която ще съжалява.

“Знам че си буден,” каза Лейлия. Гласът ѝ бе дрезгав, най-вероятно от съня. “Дишането ти се промени.”

Какво правеше Лейлия в леглото с него. Какво, по дяволите, се случи снощи. Много от това беше неясно. Последното нещо, което успя да си припомни, беше че гледа хвалебствения задник на Гавин по телевизията, докато започваше да пие уискито от бутилката. “Не искам да си отварям очите.” Гласът му звучеше дрезгаво, а гърлото му беше пресъхнало от алкохолното напиване.

“Така става когато прекалиш.” Лейлия се изкиска тихичко.

Цялото тяло го болеше, но смехът ѝ беше музика за ушите му. Това по някакъв начин спаси душата му. “Мъдри думи, които бих могъл да използвам доста преди да отворя тази бутилка уиски. Сега трябва да платя цената за глупостта си.” Наш въздъхна. “Имам нужда от кафе.” Той също така нямаше желание да се раздвижи—поради две причини: всичко го болеше, а тя се беше сгушила до него. Беше едновременно и ад и рай.

Каквото и да е направил за да я заслужи до себе си, надяваше се да може да го повтори. Обикновено съдбата не беше на негова страна с нищо относно Лейлия. Добре, това не беше съвсем точно. Тя остана в живота му —като негова приятелка. Той искаше много повече от това с нея.

“И аз мога да изпия една чаша,” каза тя. “Ще направя и за двамата. Остани тук и си почини още малко.” Лейлия започна да се изплъзва от ръцете му, но той я държеше здраво. Наш искаше да се наслаждава на това, възможно най-дълго.

“Почакай,” каза той. “Това е хубаво.” Тя не каза нито дума, просто му позволи да я прегръща, сякаш това е най-естественото нещо на света. Той отвори очи и срещна погледа ѝ. Сините ѝ очи бяха изпълнени с нещо неразпознаваемо. “Има ли нещо, което трябва да знам?” Бяха облечени. Той беше без риза, но тя все още беше облечена с полата и блузата си. Не биха могли да са имали нещо по-интимно от целуване или прегръдка. Той се надяваше да не са правили нищо подобно. Когато я целунеше, да я целуне наистина, искаше да може да запази този спомен.

“Като например?” Повдигна вежда тя.

“Направих ли нещо глупаво снощи?” Затаи дъх в очакване на нейния отговор. Той се молеше, че не го е направил, но тъй като паметта му беше пълна с дупки, той се грижеше за въздействието на своята идиотщина.

“Освен че се напи до забрава?” Тя поклати глава. “Нищо, за което трябва да се тревожиш. Въпреки че...” Тя прехапа долната си устна, но не довърши мисълта си.

“Изплюй го, Стрейндж,” той я дразнеше леко и прокара пръсти по тъмните ѝ коси. Те бяха копирени на допир и той обичаше да може да я гали дори по този малък начин.

Тя наклони глава настрани и попита, “Обичаш ли ме?”

Това беше гаден удар, който не бе очаквал. “Разбира се че те обичам,” отговори той безпроблемно. “Защо не? Ти си най-добрата ми приятелка.”

“Нямам това в предвид.” Гласът ѝ малко се разтрепери. “Обичаш ли ме като повече от приятел.”

Той се опасяваше че точно това го пита. Наш не знаеше защо го ужаси толкова много. Вчера беше готов да ѝ признае всичко. Сега в студената светлина на деня изглеждаше невъзможно. Ами ако тя го отхвърли и му каже, че вече не могат да бъдат приятели? Дали да поеме този риск? Наградата може да бъде много голяма, ако тя отвърне на чувствата му, но ако не го направи ... Можеше да загуби единствения човек, който някога е значел нещо за него. Наш си пое дъх и кимна. “Винаги съм те обичал, Лей,” – каза той тихо. “За мен никога не е имало никоя друга.”

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.